

KAVGANIN KIRAZ ÇİÇEKLERİ

Bizimkiler kiraz çiçeği gibi yaşarlar hayatı. En güzel göründükleri zaman düşerler toprağa! Kiraz çiçekleri de solmadan,sararmadan yeni bir yaşam için düşerlermiş dallarından...

İlk defa Hünkar Derya'dan duymuştum kiraz çiçeklerinin hikayesini. "Çido" dediği Çiğdem Yakşı'yi anlattığı bir mektupta yazmıştı. Kiraz çiçekleri gibidir Sabo'nun kızları! Belki de onları anlatmaya en uygun gelecek biçim, kiraz çiçeği. Ağır ağır açar ve çok çabuk dökülürlermiş. Devrimcilikte yunup arınmanın, sabrı ve emeğidir bu zaman. Daha solmadan,en güzel hallerindeyken dallarından düşerlermiş kiraz çiçekleri. Hele bir kırıversin zincirlerini bizimkiler, kavganın şekillendirdiği sert ve ışıltılı dokularından sar, tertemiz ve en güzel

yüzleri görünür.En güzel gözler, en güzel bakışlar umudu ve inancı , cesaret ve kararlılıkla yaşayan Sabo'nun kızlarının yüzündedir. Adalet bekleyen koskoca bir halk, onca zulmün sorulacak hesabı varken solmaya vakit mi kalır? Düşerler işte Toprağa, aynı kiraz çiçekleri gibi en güzel göründükleri zamanda, geride kalanlara kavgaya bir davet bırakarak...

Baharın müjdecisidir kiraz çiçekleri. Japonya'da "sakura" olarak bilinirler. Sakuralar çiçek açtığında güzel, mutlu günlerin, cıvıl cıvıl bir yaşamın geldiğini haber ederlermiş. Peşinden hızla dökülürler en güzel hallerinde, tozdan ve pis kokulardan,kirli ellerin dokunuşundan tek bir leke almadan, solmadan düşerler dallarından. Sakuralar bu özellik-

lerinden dolayı ölüm ve yaşamın birlikteliğini ifade etmişlerdir edebiyatta...

Çiğdem'i anlatıyor gerçekten bu çiçekler. Elif'i, Berna'yı...Ve kendini de anlatıyordu belki de Hünkar Derya! Kendisi gibi Leyla'yı, Aysun'u, Naciye'yi... Ve şimdi Sila'yı!Halkların baharının habercisi onlar. Bitmesi için açlığın, yoksulluğun ve zulmün; kalmasın diye hiçbir adaletsizlik, vurulmasın diye hiçbir çocuk yol ortasında, yatağında ezilmesin diye panzerle,en güzel göründükleri zaman kavgada, düştüler toprağa... Ne ki yeşerecek ağaç, açacak çiçek sayısı baharda, onlar saymakla bitmez yepyeni nesillerin umudu ve öfkesinde her mevsim yaşıyor olacaklar. Her zaman en güzel göründükleri halleri,gülüşleri ve

ölümsüz anılarıyla...

Sakuların kolonyası da varmış. Biz kiraz çiçeği diyelim. Çiğdem bu isimle sevmiş çünkü bu çiçeklerin hikayesini.Yine Hünkar Derya'dan duydum Çiğdem'in bu kolonyayı çok sevdiğini. Güzelliği dalında çok zaman görünmediğinden insanların ruhunda kokusuyla yaşasın diye düşünölmüş olacak, kolonyasını yapmışlar. Çiçeği gibi kokusu da güzeldir. Kokusu ama daha çok hikayesi ve anısı güzel diye kiraz çiçeği kolonyasını hep çantalarında bulundurmuş Sabo'nun cesur kızları...

Sıla'nın da yanında var mıydı Çiğdem'in kolonyasından?Yoksa kendisi çiçektir zaten,kiraz çiçeği! Daha düşerken dalından yeniden doğuyordu halkın bağrında. Berkin'in Sıla'da vücut bulduğu gibi... Ve şimdi Sıla'yı doğuracak hayat! İnançta ve karalılıkta, umudu coşkuyla yaşamakta hayatın kendisi Sıla olacak.

Nasıl da sefil nasıl da korkak bir düşman, kurşun sıkıyor hayata! Nasıl da yanılmıştı katiller bu yüzden hayata kurşun sıkarak: "Beceriksiz bir düşman bu,/Kendi sesiyle bastırmaya çalışıyor senin sesini,/Ama biliyoruz hepimiz/Yalnız senin sesin çnlıyor şimdi,/Bir dinamit gii patlıyor gecede/Bir şimşek gibi çakıyor,/ Göklere yükselen bir alev gibi.../Bir yıldırım gibi düşüyor sesin" (Nicolas Guillen)

Yüzündeki tüm kaslara yayılan sıcaklığı,gözlerindeki ışıltılı inancı, dağ gibi yüreği ve bir dünya dolusu gülüşü ile her mevsim kiraz çiçeğidir Sıla. Bu sebeple koca bir umuttur!

Doğanın kanunu tanıktır, hangi fırtına-boran, hangi yangın hayatın bahara dönmesine engel olmuştur ha!Tarih kendisi anlatsın; hangi bey, sultan hangi kralın zulmü, patronun vahşetiyle bitmiştir halkın isyanı? Sokaklar, caddeler ve dahi her karış toprağında dağların şorul şorul aksa da kanımız "Halkız biz,yeniden doğarız ölümlerde". İşte Aysun, kaç bin öfkenin hesabı için tuttu patikaların yolunu, 18'indeydi Sıla nasıl oldu da celladının korkusuna

dönüştü ha! Daha 16'sındayken kimlik yaşına bakıp, tek başına ezilir-bükülür sandılar. Tek başına tecritte, tek başına hücrede rezil rüsva etti umutsuzluğu, korkuyu yere çaldı. Direndi, direndikçe yüreğine coşku aktı,gözlerine fer geldi, baktı gördü ileriye "zafer benim" dedi. Bizim Sıla bu, bizim kiraz çiçeğimiz. Daha 12sında, umudu katran renginde yaşayanların gücü-kuvveti oldu. Hayatı direnerek yaşıyor ve yaşıyor olmasındandı korkusu faşizmin! Hayata umudun penceresinden bakanlar bizzat bilir: Bu korku düşmana ölüm gibidir! Ölümün en kötüsüdür yaşarken bile tükenmek! Ve yaşamın en güzeldir dalında kiraz çiçeği olmak!

Sabo'nun kızları kiraz çiçeği gibi en güzel göründüklerinde düşerlerken dallarından her zaman baharı beklemezler! O dallarda her mevsim yeşersin diye güzellikler yediveren gibidirler. Beklemezler, beklemiyorlar! Ki beklemeye gelmiyor savaş, her an kopuyor işte fırtına! Ve koparken fırtına, kavganın ağır yükünü kendileri çekiyormuş gibi diyorlar ki bize: "Yaşamak zor,ölmek kolay" Diyoruz ki, aşkı bile hayatın risksiz, emeksiz ve bedelsiz tarafından yaşıyorsunuz ya, madem ölmek kolay hiç mahzuru yok bir kez de kolayı siz seçin seçebiliyorsanız sevdiğiniz için, adalet için!

Ve yine diyorlar ki bize: " Doğa, çiçek ve aşk neden konuşmazsınız bunlardan?" Diyoruz ki; hadi ordan! Bizim yoldaşlarımızın külleri karıştı ağaçların çiçeklerin külüne. Kanımız bile yandı toprağında o dağların...İkiyüzlülüğü bırakın öyle konuşalım aşktan! Ve hem, vazgeçin yani, bize doğayı, yaşamı ve aşkı öğretmekten. Sıla'ya, Aysun'a, Hünkar Derya'ya, Leyla'ya ve Naciye'ye bakın, bizim kiraz çiçeklerimiz onlar. Gözleriniz hiç gülebilmüş mi onlar gibi, öfkeniz hiç volkanlar gibi patladı mı,en sevdiğinizin, halkınızın gördüğü zulme karşı, yüreğiniz harlandı mı adalet için... Hanginiz tek başınayken bile, etrafınızı sarmışken zulüm, ille de direniş dediniz...Umut oldunuz, ışık oldunuz tek bir yüreğe?

Bakın işte Sabo'nun kızlarının gözlerinin içine, insana ve yaşama dair her şeyin cevabıdır o gözler! Ölmüş değil yaşıyor hem de umutla aldığımız her solukta!

Deniz ŞAH

*Doğuyor halkımın Şafağı
Sakin sakın
Yavaş yavaş
Yüreği Mahir olmuş
Karadeniz'in en hırçın dalgası
Almış ve büyütmüş onu
Ateş ateş
Leyla leyla
Doğuyor karanlığın üzerine
Halkımın Şafağı*

*Yüzü dupduru tertemiz,
Yüreği öyle sakın
Gözlerinden dere dere
Akıp gidiyor öfke
Elif'in saçları gibi
Dalga dalga yüreği
Yüzü aynı Mahir
Aynı Berna'dır gülüşü*

*Doğuyor halkımın şafağı
Yumruğu bir mavzer sanki
Yoldaşı toprağa düşmüş
Alnından
İt çakal yüze üşüşmüş
Elinde bir Şafak resim inadından
Koşuyor hesap sormaya*

*Halkımın karanlıktır penceresi
Bekliyor o güzel Şafağı
Güneş doğacak o bahtiyar toprağa
Sen tetiğe bastıkça elini
Yüreğime damla damla birikince
cesaret
Patlayacak ve
Doğacak güneşimiz*

*Ve gözlerin
Açık olacak
Sökecek şafağı sıcacık güneşi
Görmelisin çünkü
Düşman görmeli gözündekini
Yüreğindeki yoldaş sevgisi
Karlara akmış dolu dolu*

Sıla ABALAY